

Νόννη Ιωαννίδου, Δέσποινα Σιδηροπούλου και Αιμιλία Υψηλάντη στο έργο του Ντέιβιντ Μάμετ «Αμαρτίες και παίσιματα»

Επικίνδυνες, ανατρεπτικές σχέσεις

Αφού μας παρουσίασε άντρες να συγκρούονται και να βγάζουν τα μάτια ο ένας του άλλου σε έργα όπως «Αμερικανικός Βούβαλος» και «Οικόπεδα με θέα», ο Ντέιβιντ Μάμετ στρέφεται στο, παιγμένο για πρώτη φορά σε μας, έργο του «Αμαρτίες και παίσιματα» (1999) σε αποκλειστικά γυναικείους χαρακτήρες και μάλιστα μιας συγκεκριμένης εποχής και τάξης (η ανώτερη κοινωνία στα τέλη του 19ου αιώνα), θυμίζοντας έργα του Χένρι Τζέιμς ή του Οσκαρ Γουάιλντ, παρά εκείνα ενός αντικομφορμιστή, ανατρεπτικού συγγραφέα όπως αυτός.

Τρία είναι τα πρόσωπα του έργου: δύο γυναίκες ανώτερης τάξης, η Κλαίρη και η Άννα, και η Σκωτσέζα υπηρέτριά τους. Δυο γυναίκες που ζουν μαζί το «Βοστωνέζικο γάμο» (όπως είναι ο πρωτότυπος τίτλος του έργου), όρος από το βιβλίο «Οι Βοστωνέζοι» του Χένρι Τζέιμς, που αναφερόταν σε ανεξάρτητες, ανύπαντρες γυναίκες που μοιράζονταν το ίδιο

Ντέιβιντ Μάμετ «Αμαρτίες και παίσιματα», στο θέατρο «Αργώ»

σπίτι, έχοντας μια ρομαντική –όχι κατ' ανάγκην λεσβιακή– σχέση. Βέβαια, στο έργο του Μάμετ, η σχέση αυτή είναι καθαρά λεσβιακή, που τονίζεται όχι μόνο μέσα από τη σύγκρουση του «ζευγαριού» αλλά και την επιθυμία της Άννας να φέρει στο σπίτι μια νεαρή γυναίκα

για να την ξελογιάσει – φέρνοντας στο νου περισσότερο τις «Επικίνδυνες σχέσεις» του Λακλό παρά τα έργα των Τζέιμς και Γουάιλντ.

Αν και οι γυναίκες είναι τα μοναδικά όντα που κατοικούν στον κόσμο του έργου, η σύγκρουση, το φάγωμα, το άνοιγμα των πληγών είναι ακριβώς τα ίδια μ' εκείνα των άλλων έργων του συγγραφέα. Οι δυο ώριμες γυναίκες του βρίσκονται στη σκηνή για να παίξουν τελικά ένα είδος παιχνιδιού που βγάζει στην επιφάνεια τα αγαπημένα θέματα του συγγραφέα: εκείνα της σχέσης του ζευγαριού (εδώ «περιθωριακού»), όπως είναι οι δύο λεσβίες), της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης και της υποκρισίας μιας ολόκληρης κοινωνίας. Παιχνίδι στο οποίο ρόλο παίζει και η γλώσσα, άλλοτε αρχαϊκή, με τις φιοριτούρες του 19ου αιώνα, άλλοτε σύγχρονη («δεν με χέζεις», λέει σε μια στιγμή η Κλαίρη), με σεξουαλικά υπονοούμενα, κι άλλοτε άμεση και προσβλητική (όπως τη χρησιμοποιεί η Κλαίρη όταν μιλά στην υπηρέτριά της).

Η Αιμιλία Υψηλάντη (Κλαίρη) και η Νόννη Ιωαννίδου (Άννα) κινήθηκαν άνετα κάτω από την προσεγμένη καθοδήγηση της σκηνοθέτριας Άσπας Τομπούλη, ντυμένες στα κομψά, όμορφα κοστούμια της Κλερ Μπλέσγουελ, δίνοντας με ζωντάνια και φινέτσα (μ' εξαίρεση τα πρώτα, κάπως αμήχανα, 10-15 λεπτά) τη συνεχή αυτή εξοντωτική «μονομαχία» τους. Εκπληξη ήταν η ερμηνεία της Δέσποινας Σιδηροπούλου που έδωσε μια απολαυστική υπηρέτρια, η οποία πηγαioέρχεται προσφέροντας τσάι, ξεσκονίζοντας και μεταφέροντας ερωτικά και άλλα μηνύματα, παίζοντας το δικό της, πονηρό τελικά, ρόλο.